

**วิเคราะห์คำศัพท์เขมรจากพจนานุกรมเขมร
ฉบับพุทธศาสนบัณฑิต พ.ศ.2512 ที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
An Analysis of Khmer Vocabulary in 1969 Buddhasasana Budit
Khmer Dictionary Whose Sounds and Meanings Are Similar to
Thai Vocabulary**

**วัฒนชัย หมั่นยิ่ง¹
Watanachai Monying**

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์คำที่ใช้พ้องกันระหว่างคำศัพท์เขมรกับคำศัพท์ไทย และเพื่อจำแนกที่มาของคำศัพท์ที่ใช้พ้องกัน โดยใช้วิธีวิเคราะห์เชิงพรรณนา จากข้อมูลปฐมภูมิ คือคำศัพท์ภาษาเขมรจากพจนานุกรมเขมรฉบับพุทธศาสนบัณฑิต พ.ศ.2512 ในหมวดตัวอักษร ง.

ผลการวิจัยพบว่า มีคำที่ใช้พ้องกันรวมทั้งสิ้น 13 คำ และในจำนวนนี้เป็นคำที่มาจากหลายภาษา จำแนกได้ดังนี้ คำศัพท์เขมรที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 11 คำ, คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาจีนที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 1 คำ, คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาไทยพ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 1 คำ แสดงให้เห็นว่าภาษาเขมรกับภาษาไทย แม้จะอยู่ต่างตระกูลภาษากันแต่ทั้งสองภาษามีคำที่มีความคล้ายคลึงกัน

คำสำคัญ : คำศัพท์เขมร, คำศัพท์ไทย, คำพ้อง

Abstract

This research aimed to analyze Thai and Khmer vocabulary that were similar in order to classify the origins of the vocabulary. The study employed a form of descriptive analysis from the vocabulary in the alphabetical category of Ngor Ngu (ง) from the 1969 Khmer Buddhasasanabudit Dictionary.

It was found that there were 13 vocabulary that were similar. The origins of the vocabulary could be classified as follows : 11 Khmer vocabulary that were similar to Thai words, 1 Khmer vocabulary with Chinese language origin that similar to Thai words, 1 Khmer vocabulary with Thai language origin that similar to Thai words These findings showed that some words in the Khmer and Thai languages were very similar although they were from different language families.

Keywords: Khmer vocabulary, Thai vocabulary, Khmer vocabulary whose sounds and Meanings are similar to Thai vocabulary.

¹ รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

บทนำ

จากการศึกษาภาษาและวรรณคดีไทยเรื่องต่าง ๆ นั้น มีคำที่ปรากฏในภาษาและวรรณคดีไทยหลายคำที่สืบค้นได้ว่าเป็นคำที่มาจากภาษาเขมรซึ่งคำส่วนใหญ่เมื่ออ่านหรือฟังแล้วก็รู้สึกว่าจะแตกต่างกับภาษาไทยแต่อย่างใด กลับเป็นคำที่รู้จักคุ้นเคย เพราะพบได้จากสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ นิตยสาร บทความ หรือสื่อวิทยุโทรทัศน์อยู่เสมอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าภาษาเขมรและภาษาไทยแม้จะอยู่คนละตระกูลภาษา แต่ก็มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ทั้งนี้สาเหตุหนึ่งเนื่องมาจากสภาพภูมิศาสตร์ที่ทั้งสองประเทศมีอาณาเขตติดต่อกัน ดังที่ ประสงค์ ทองประ (2546 : 3) กล่าวว่า แนวพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา มีความยาวประมาณ 798 กิโลเมตร อยู่ทางด้านตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เป็นความยาวตามสันปันน้ำของทิวเขา 521 กิโลเมตร และตามร่องน้ำลึกของลำคลองและลำห้วย 208 กิโลเมตร และตัดเป็นแนวเส้นตรงในพื้นที่ราบอีก 69 กิโลเมตร เริ่มจากช่องบกไปจนถึงช่องจังหวัดตราด แม่น้ำที่กั้นพรมแดนได้แก่ แม่น้ำโพลิน คลองลึก คลองด่าน คลองน้ำใส ทิวเขาที่กั้นพรมแดนได้แก่ ทิวเขาบรรทัด ทิวเขาพนมดงรัก แนวพรมแดนด้านนี้ผ่านจังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ สระแก้ว จันทบุรี และตราด เมื่อเป็นดังนี้ การถ่ายทอดของวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ เช่น ภาษา ก็ย่อมเกิดขึ้นได้โดยง่าย

หากจะพิจารณาในทางประวัติศาสตร์ ดินแดนที่ปัจจุบันนี้เป็นประเทศไทยนั้น ก่อนที่ชาวไทยจะอพยพลงมาเดิมเป็นที่อยู่ของชนชาติในตระกูลออสโตรเอเชียติก (Austro-Asiatic) มีตระกูลมอญ เขมร เป็นต้น (พระยาอนุมานราชธน, 2499 : 21) เมื่อชาวไทยอพยพลงมาก็ได้มาอาศัยปะปนกับชนชาติในตระกูลดังกล่าว โดยเฉพาะชาวเขมร มลายู มอญ เป็นเวลาช้านาน อย่างน้อยก็ประมาณ 700-800 ปี ตลอดระยะเวลาที่ชนชาติไทยได้รับวัฒนธรรม มีภาษา ศิลปะวิทยาการ ประเพณีการปกครอง ขนบธรรมเนียม ฯลฯ ภาษาอันเป็นสื่อกลางของการติดต่อและเป็นวัฒนธรรมสาขาหนึ่ง ก็ต้องติดเข้ามาในภาษาไทยด้วยอย่างไม่มีข้อสงสัย (กาญจนา นาคสกุล, 2501-2502 : 3)

นอกจากความสัมพันธ์ทางด้านภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ ระหว่างภาษาไทยกับเขมรแล้ว ประสงค์ ทองประ (2546 : 3-4) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับเขมรในด้านอื่น ๆ อีก เช่น

1. มีเขตแดนติดกันทางด้านตะวันออกของไทย
2. มีการทำสงครามกัน
3. มีไมตรีและไปมาค้าขาย
4. มีการแต่งงานประสมเชื้อชาติ
5. มีการถ่ายทอดวัฒนธรรม

ในวรรณกรรมของเขมรโดยเฉพาะนวนิยายหลายเรื่องได้สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมในด้านต่าง ๆ รวมทั้งความคิดจิตใจของตัวละครและทัศนคติของผู้ประพันธ์ที่น่าสนใจคือในนวนิยายเขมรเรื่อง มาลาดวงจิต ประพันธ์โดย หนู หาก มีคำพูดของตัวละครเอกฝ่ายหญิงซึ่งเป็นตัวละครชาวไทย กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศไว้ว่า “ตั้งแต่โตจำความได้เป็นต้นมา ฉันคิดอยากเห็นเมืองเขมรมากนักรักในใจ เดียวนี้ก็ได้สำเร็จ ดูปรารถนาแล้ว โดยอาศัยเรามีขนบธรรมเนียมเหมือนกัน มีประเพณี นับถือศาสนา พร้อมทั้งประกอบด้วยสมบัติวัฒนธรรมเหมือนกันอีกด้วย” (สุ ภาณ, 2516) ข้อความนี้สะท้อนให้เห็นว่านักประพันธ์เขมรก็มองว่า

ระหว่างชาติเขมรกับไทยมีความเหมือนกันในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา และที่สำคัญ คือ วัฒนธรรม ซึ่งภาษาก็นับเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ถือเป็นวัฒนธรรมประจำชาติสำหรับชาติที่มีภาษาเป็นของตนเอง ประเด็นดังกล่าวนี้สอดคล้องกับที่ กาญจนา นาคนิล (2501-2502 : 4) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ทางด้านภาษาระหว่างเขมรกับไทยไว้ว่า “คำภาษาไทยกับภาษาเขมรใช้ปะปนกันมากจนปัจจุบันมีคำไทยที่พ้องกับคำเขมรมากมาย คำพ้องนี้มีทั้งที่เป็นคำเดิมของเขมรที่ไทยรับมาใช้และที่เป็นคำเดิมของไทยที่เขมรเอาไปใช้” และเมื่อได้พิจารณาคำศัพท์ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ตั้งแต่ฉบับ พ.ศ.2493 เป็นต้นมา จนถึงฉบับปีพุทธศักราช 2554 อันเป็นฉบับปัจจุบัน จะพบว่าคำศัพท์พจนานุกรมระบุไว้ท้ายคำว่าเป็นคำภาษาเขมรจำนวนมาก เช่น

กรม (2) [กรม](แบบ) น.ลำดับ เช่น จะเล่นโดยกรม. (สมุทรโฆษ) (ส; ข. กรุม-(กรุม); หมวด, หมู่ กอง ; ครอบครวั เช่น มวยกรุม = ครอบครวัหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2493 : 13)

กรรไกร [กรรไกร] น. เครื่องมือสำหรับตัดโดยใช้หนีบมี 2 ขา; ลักษณะนามว่า เล่ม เขียนเป็นกรรไกร หรือเป็นตะไกร ก็มี (ข. กนฺไกร). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2525 : 12)

กรรบิด [กรร-] น. มืด, ราชาศัพท์ว่าพระกรรบิด (ข. กำปิตว่ามืด) (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542 : 15)

กรอ ๔ ว. ยากจน, เชื้อญี่, ผิดเคือง, ในคำว่า เปียดกรอ (ข. กรว่ายาก, ลำบาก). (ราชบัณฑิตยสถาน, 2554 : 19)

คำต่าง ๆ เหล่านี้มีให้อยู่ในภาษาไทย จนกลายเป็นคำทั่วไปที่คุ้นชินกับการใช้ในชีวิตประจำวัน จนแทบไม่มีผู้ใดสนใจว่าเป็นคำที่มาจากเขมรและยังมีให้อยู่ในภาษาเขมรด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวมานี้ เป็นหลักฐานสำคัญที่แสดงให้เห็นว่า มีคำเขมรปะปนอยู่ในภาษาไทย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจใคร่รู้ หากจะได้ศึกษาคำศัพท์ในพจนานุกรมเขมร ฉบับพุทธศาสนบัณฑิตย ปีพุทธศักราช 2512 เปรียบเทียบกับคำศัพท์ในพจนานุกรมไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 เพื่อพิจารณาว่าจะมีคำที่พ้องกันระหว่างคำเขมรกับคำไทยหรือไม่ เพียงใด และหากพบคำที่พ้องกันนั้น แต่ละคำจะมีที่มาจากภาษาใดบ้าง เช่น บาลีสันสกฤต อินเดีย จีน ไทย ฝรั่งเศส เพื่อเป็นการยืนยันให้เห็นความใกล้ชิดทั้งทางด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางด้านวัฒนธรรมทางภาษาของทั้งสองชาติได้อย่างชัดเจน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์คำที่ใช้พ้องกันระหว่างคำเขมร กับ คำไทย
2. เพื่อจำแนกที่มาของคำศัพท์ ที่ใช้พ้องกันระหว่างคำเขมรกับคำไทย

วิธีการวิจัย

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาที่มีความใกล้ชิดกันทั้งทางด้านภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และที่สำคัญมีความคล้ายคลึงกันทางด้านภาษาอีกด้วย ในบทความวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์คำพ้องระหว่างคำศัพท์ภาษาเขมรจากพจนานุกรมเขมร ฉบับพุทธศาสนบัณฑิตย พ.ศ.2512

ในหมวดอักษร ง. และนำคำที่มีเสียงและความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด มาเทียบเคียงกับคำศัพท์ภาษาไทยในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 โดยจำแนกคำศัพท์ออกเป็น 6 กลุ่มตามที่มาของคำที่ระบุไว้ท้ายคำศัพท์ ได้แก่

1. คำศัพท์ภาษาเขมรที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
2. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาบาลี+สันสกฤตที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
3. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาอินเดียที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
4. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาจีนที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
5. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาภาษาไทยที่พ้องกับคำศัพท์ไทย
6. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาฝรั่งเศสที่พ้องกับคำศัพท์ไทย

ผลการวิจัย

1. คำศัพท์ภาษาเขมรที่พ้องกับคำศัพท์ไทย

คำศัพท์เขมร(คำอ่าน)	ความหมาย	คำศัพท์ไทย	ความหมาย
ងងឹ งบัก (จ้วงวัก)	กิ. วิ. งบเงิน ส่วนมากให้กับคนแก่ ที่เดินหรือทำอะไรช้าๆ งบเงิน เพราะความชรา	งบเงิน, งบ ก ๆ เงิน ๆ	ว. ตัวสั้น มีอาการประหม่าตัวสั้นจนทำอะไรไม่ถูก
ងี๊ถึ งบิด (จ้วงบิด)	คุ. ไม่มีแสงสว่าง, คือที่ไม่มีความสว่าง : คีนมิด, เดือนมิดๆ ตามมิดมัว มัวตา คือตาที่ไม่สู้แสงหรือตาบอดฯ	งบิด	น. มิด (ข. งบิด ว่า มิด)
ងเ งบร (จ้วงร)	กิ. สำแดงอาการมารยาทำงาน งบรไปงบรมา	งบร	กิ. แสดงอาการโกรธเคืองหรือไม่พอใจเพื่อให้เขารู้, ทำจิริตสะบัดสะบั้ง
ងាយ งบย (เจียงย)	กิ. วิ. หรือ คุ. ที่ไม่ยากที่ไม่ลำบาก คือที่ง่ายที่สบาย ทำเสร็จเร็ว หาได้เร็ว เป็นต้น	งบย	ว. สะดวก ไม่ยาก
ងา งบ งบาร 1 (เจียงร)	น. ธุรการ, หน้าที่ตำแหน่งราชการตามบรรดาศักดิ์	งบาร	น. สิ่งหรือกิจกรรมที่ทำ, มักใช้เข้าคู่กับการ เช่น งบารงาน
ងา งบ งบาร 2	น. ที่ดินที่พอกำลังผู้ขายทำแล้วเสร็จในเวลาหนึ่ง : ที่ดินหนึ่งงาน	งบาร	น. มาตราวัดเนื้อที่ตามวิธีประเพณี เท่ากับ 100 ตารางวาหรือ 400 ตารางเมตร

เฝีย เฝีย (เงย)	กิ. หันหน้าหงายขึ้นข้างบน, เงย	เงย	ก.ยกหน้าขึ้น
เฝากิ เฝาก (โงก)	กิ. ผงกหัวลงเพราะง่วงนอน	โงก	ว. กิริยาที่หัวงอเพราะง่วง
เฝาง เฝาง (โง)	ค. ที่ปิดกั้นความคิดจนคิดไม่ทัน	ง	ก.งน, คิดไม่ออกเพราะยุ่งยาก ซับซ้อน, ทำอะไรไม่ถูกเพราะยุ่งสติดไม่อยู่
เฝาะ เฝาะ (จ๊ะห)	น. ชื่อตัวละครในเรื่องสังข์ทอง เป็นคนสกปรกชั่ว, ใ้เฝาะ, ใ้เฝ	เฝาะ	น. คนป่าพวกหนึ่งรูปร่างต่ำเตี้ยตัวดำ ผมหยิก โดยปริยายเรียกคนที่รูปร่างเช่นนั้น
เฝ้า เฝ้า (เงา)	ค. ที่เฝจนส่องเห็นเงาได้	เงา	น. เป็นมัน เช่น ขึ้นเงา

2. คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาบาลี+ สันสกฤตที่พ้องกับคำไทย

- ไม่ปรากฏ

3. คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาอินเดียที่พ้องกับคำไทย

- ไม่ปรากฏ

4. คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาจีนที่พ้องกับคำไทย

คำศัพท์เขมร(คำอ่าน)	ความหมาย	คำศัพท์ไทย	ความหมาย
เฝี๊ว เฝีว (จิว)	น.(จิ.) ระบายเงิน, ละครเงิน	จิว	น.ละครเงินแบบโบราณ

5. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาภาษาไทยที่พ้องกับคำศัพท์ไทย

คำศัพท์เขมร(คำอ่าน)	ความหมาย	คำศัพท์ไทย	ความหมาย
เฝ้าเฝ้า (งาว)	น. (ส.) ดาบด้ามยาว ราชาศัพท์เรียกว่า พระแสงง้าว	ง้าว	น. อาวุธชนิดหนึ่งคล้ายดาบ มีด้ามยาว

6. คำศัพท์ภาษาเขมรที่มาจากภาษาฝรั่งเศสที่พ้องกับคำศัพท์ไทย

- ไม่ปรากฏ

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์คำพ้องระหว่างคำศัพท์เขมรในหมวดอักษร ง. ในพจนานุกรมเขมรฉบับพุทธศาสนบัณฑิตย พ.ศ.2512 กับคำศัพท์ไทยในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 สรุปผลได้ดังนี้

คำศัพท์พ้องระหว่างคำศัพท์เขมรกับคำศัพท์ไทย มีจำนวนทั้งสิ้น 13 คำ แบ่งเป็น

- 1.1 คำศัพท์เขมรที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 11 คำ
- 1.2 คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาบาลี+สันสกฤตที่พ้องกับคำศัพท์ไทย ไม่ปรากฏ
- 1.3 คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาอินเดียที่พ้องกับคำศัพท์ไทย ไม่ปรากฏ
- 1.4 คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาจีนที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 1 คำ
- 1.5 คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาไทยที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 1 คำ
- 1.6 คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาฝรั่งเศสที่พ้องกับคำศัพท์ไทย ไม่ปรากฏ

จากการวิเคราะห์คำพ้องระหว่างภาษาไทยและภาษาเขมรในหมวดอักษร ง. เนื่องจากในหมวดอักษรนี้มีจำนวนคำที่ไม่มากเหมือนในหมวดตัวอักษรอื่น ๆ ที่ผ่านมา ในพจนานุกรมเขมร มีจำนวนคำ 97 คำ ในพจนานุกรมไทยมีจำนวนคำ 173 คำ เท่านั้น จึงทำให้ปรากฏคำที่พ้องกันจำนวนไม่มากเท่าคำพ้องในหมวดตัวอักษรอื่น เช่น ในหมวดอักษร ก. พบคำพ้องทั้งสิ้นจำนวน 242 คำ แบ่งได้ดังนี้ คำศัพท์เขมรที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 124 คำ คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาบาลี+สันสกฤตที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 97 คำ คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาอินเดียที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 3 คำ คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาจีนที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 4 คำ คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาไทยที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 10 คำ คำศัพท์เขมรที่มาจากภาษาฝรั่งเศสที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จำนวน 4 คำ

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า ภาษาเขมรกับภาษาไทยแม้จะอยู่ต่างตระกูลภาษา แต่ทั้งสองภาษามีความคล้ายคลึงกัน ทั้งในรูปศัพท์ เสียงคำและความหมายอย่างแน่นอน จนแทบจะกล่าวได้ว่า คำที่ใช้พ้องกันนั้นเป็นคำเดียวกัน เพียงแต่การออกเสียงคำของเขมรกับไทยนั้นต่างกันเท่านั้น นอกจากนี้ในกลุ่มคำ ที่พ้องกันนั้นยังเป็คำที่มีที่มาจากภาษาอื่นด้วย ได้แก่ ภาษาจีน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า เมื่อมนุษย์ต่างชาติต่างภาษามีการติดต่อสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ในด้านบวก เช่น การเผยแพร่ลัทธิศาสนา การค้าขาย ศิลปวัฒนธรรม ความเจริญทางด้านต่าง ๆ หรือจะเป็นความสัมพันธ์ในด้านลบ เช่น การรบพุ่งเพื่อขยายอาณาเขต การเข้าครอบครองเป็นอาณานิคมก็ดี สิ่งที่มาด้วยนั้นคือ การเปลี่ยนแปลงของภาษาในชนชาตินั้น มีการยอมรับคำจากภาษาอื่นมาใช้ในภาษาของตน เช่น แก้อี้ รับมาจากภาษาจีน, กะปิ รับมาจากภาษาไทย, การ์ต รับมาจากภาษาฝรั่งเศส เป็นต้น ทั้งนี้เพราะภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมย่อมต้องมีการถ่ายทอด และถ่ายทอดจากคนกลุ่มหนึ่งไปสู่คนอีกกลุ่มหนึ่ง หรือหลายกลุ่มอย่างแท้จริง

ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia) เป็นประเทศที่มีความรุ่งเรืองทางด้านอักษรศาสตร์มาเป็นเวลานาน การได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับคำพ้องระหว่างคำศัพท์เขมรกับคำศัพท์ไทยนี้ ช่วยให้เห็นความใกล้ชิดกันของทั้งสองประเทศ ทำให้เราชาวไทยได้ “รู้เขา” ได้เข้าใจ รับรู้ความรู้สึกนึกคิด จิตใจ ทัศนคติ และสังคมของเพื่อนบ้านที่มีผืนแผ่นดินติดต่อกัน เมื่อนำมาประกอบกับการ “รู้เรา” ที่มีอยู่แล้วย่อมอำนวยประโยชน์ไม่เพียงแต่เฉพาะทางด้านอักษรศาสตร์ แต่จะเกิดประโยชน์ในหลายๆด้านให้แก่ผู้ศึกษาและประเทศไทยเราเป็นอย่างยิ่ง

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ควรวิเคราะห์คำศัพท์เขมรจากพจนานุกรมเขมร ฉบับพุทธศาสนบัณฑิตย พ.ศ.2512 ที่พ้องกับคำศัพท์ไทย จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เนื่องจากมีระยะเวลาไม่ห่างกันมากในหมวดอักษรอื่น ๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ ชินะโชติ. (2522). ***คำไทยและอิทธิพลบางประการของภาษาไทยในภาษาเขมร***. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ดุริยาง္กบัณฑิต แผนกวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา นาคสกุล. (2501-2502). ***คำสันนิษฐานในภาษาไทยที่มีมูลรากเป็นคำภาษาเขมร***. ปริญญาโทบริหารคดี คณะอักษรศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการทุนพระยาอนุমানราชธนะ. (2519). ***พจนานุกรมเขมร-ไทยฉบับทุนพระยาอนุมาน-ราชธนะ.5 เล่ม***. กรุงเทพฯ: จงเจริญ.
- ดวงเดือน รุ่งแสงจันทร์. (2516). ***พจนานุกรมภาษาเขมร-ไทย***. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประสงค์ ทองประ. (2546). ***การศึกษาคำที่มีความสอดคล้องกัน ในภาษาไทยและภาษาเขมร***. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย (กลุ่มภาษา). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2515). ***พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2493***. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). ***พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525***. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). ***พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542***. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). ***พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554***. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- เสถียรโกเศศ (พระยาอนุमानราชธนะ). (2497). ***แหลมอินโดจีนสมัยโบราณ***. กรุงเทพฯ: ชาญชัย.
- รุ บาบ. (2516). ***ภาษผู้หยังกู๋***. กัณฑ์: ๘ ฉบับฉดลนคทสภสงฆโรฎาโฏอฎอฎอฎอ.
- ฤทธสาสรบณดิฐ. (2512). ***ไวยการกุฎอ***. เกาะตุฎอฎอ 5. กัณฑ์: ฤทธสาสรบณดิฐ.